

Аліна Мелак

(10 р., НВК «СЗШ №2 – гімназія», м. Трускавець, Львівська обл.)

Моє серденько болить...

Перше вересня. Це день, з якого починається дорога в майбутнє для кожного з нас, казкове свято, що веде нас у вирій веселих шкільних буднів. Радісний, щасливий день, який колись благословляло мирне сине небо України. Це було в минулому...

Перше вересня 2014 року розпочалось зовсім не так, як хотілось. Свято Знань затьмарила наша спільна біда. На Сході тривають криваві бої. Там вирішується доля і майбутнє України. На полі битви – захисники, воїни і патріоти своєї держави. Вони мужні, сміливі, хоробрі, не шкодуючи власного життя, захищають нашу землю і відстоюють незалежність. Таким героєм був Сергій Шевчук – випускник нашої школи, який загинув 17 серпня 2014 року в зоні АТО, біля міста Макіївки, і отримав орден Богдана Хмельницького III ступеня. Посмертно...

На лінійці всі діти вшанували пам'ять загиблих героїв Небесної Сотні та Сергія Шевчука хвилиною мовчання. Цього року, як ніколи, гімн України співала акапельно вся школа. Наші голоси стали нотами потужного гімну волі. На мою думку, події останніх часів примусили кожного українця відчутися господарем на власній землі.

У кожному серці – нестерпний біль... У ці важкі часи ми молимося за наших солдатів, які ціною свого життя оберігають наш сон, нашу Україну. Ця неоголошена війна щодня забирає багато життів. Як важко тим сім'ям, які змушені покинути свої рідні домівки і тікати світ за очі. Потрібно чимало часу, щоб забути ці вибухи, постріли, від яких кожної хвилини, секунди стискалось від страху і болю серце. Як багато людей, які приїжджають до нас зі сходу України, вражені добротою та гостинністю. Мені дуже хочеться, щоб усі українці зрозуміли, що ми – єдина сім'я, про яку так мріяв і писав наш Тарас Шевченко.

Одного разу, коли я йшла до музичної школи, випадково почула розмову маленької дівчинки та мами:

– Мамо, Україна – це Європа?

Мене вразило запитання дитини, тому що я в такому віці зовсім про це не думала і не знала.

Наша свідомість і світогляд постійно змінюються. Майдан та Революція Гідності потрясли не тільки Україну, а й увесь світ. Це рік єднання, пробудження української нації.

На першому уроці під назвою «Україна – єдина країна» мені запали в душу слова вчительки, яка говорила: «Як не можна відділити небо від землі, так і не можна відділити Захід України від Сходу, Карпати від Святязя, Чорне море від Дніпра». Бо це все – Україна: єдина, суверенна, незалежна.

Та не всім це до душі. Моя бабуся каже дуже просто: «Це війна світла і тьми». І розповіла мені казку...

Одного разу Добро прийшло в гості до Зла. Зло стало пригощати Добро чаєм, але в кухлику замість цукру

Добро спробувало сіль і промовчало. Тільки подякувало за гостину. А коли Добро йшло від Зла, воно сказало: «Щось цукор у вас несолодкий. Візьміть гроші, купіть цукерок до чаю». Так віддячило Добро. Я тоді зрозуміла, що добро – це Божа благодать, гармонія в житті людини. Воно завжди скероване на благородні дії, а зло – це гнів і ненависть.

Як боляче згадувати молодих патріотів, які, незважаючи ні на що, йшли в бій за свою Батьківщину. Вони загинули як справжні Воїни світла і добра, захищаючи свою Вітчизну, нас, відстоюючи право на вільне життя. Вони хотіли, щоб ми жили у цивілізованій європейській державі. У них залишились діти, батьки, брати, сестри, які, можливо, й до сьогодні не усвідомили, що їхні сини, тати, брати вже не повернуться додому, не обнімуть заплакану маму, не поцілують кохану дружину, ніколи не зможуть взяти на руки свою донечку чи сина. Це воїни «Небесної сотні», які ціною свого життя на кілька кроків наблизили нас до Європейської країни, яку вони так мріяли побачити.

Я стояла поруч із Анастасією Шевчук, дочкою нашого героя. Сльози бриніли в моїх очах, серце стискав пекучий біль. Уже ніколи тато не пригорне Настю, не порадіє за її успіхи, не візьме її маленьку долоньку у свої теплі руки. Ця дитина ніколи не почує татового голосу. Як ми всі захоплено дивилися на нього, коли до нашого класу завітав молодий, сильний, безстрашний офіцер Сергій Шевчук. По небу пропливали легкі хмаринки, якась незвідана сила наповнювала душу болючим щемом і водночас силою. Ми повинні вірити в себе, не боятися, стояти до кінця. Тільки тоді ми зможемо побудувати щасливу, світлу та європейську державу, про яку мріяв Настин татко.

Нас не здолати, не скорити, не стерти з мапи.

Тож будьмо сильні і згуртовані!

І пам'ятаймо: війна – то не забава.

Герої не вмирають! Так, Україні

Чесць, свобода, мир і слава!

Ви наші герої! Ми завжди про це будемо пам'ятати!